

ת"פ 44960/11/13 - מדינת ישראל נגד ש ש ג

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

30 דצמבר 2015

ת"פ 44960-11-13 מדינת ישראל נ' ג

לפני כב' השופטת תרצה שחם קינן

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ש ש ג

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אבישי דויטש

ב"כ הנאשם עו"ד באומן

הנאשם התייצב

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן האוחז ארבעה אישומים. האישום הראשון מייחס לנאשם עבירה של תקיפת בן זוג, עבירה על סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); האישום השני מייחס לו עבירות של הסגת גבול פלילית, עבירה על סעיף 447(א) לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד, עבירה על סעיף 452 לחוק העונשין; וכן עבירה של איומים, עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין; האישום השלישי מייחס לו עבירה של איומים, עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין; וכך גם האישום הרביעי.

2. מכתב האישום עולה כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשם והגב' כ א (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג, הורים לילדה משותפת אחת כאשר למתלוננת שני ילדים נוספים. נכון למועדים המתוארים באישומים השני

והשלישי הנאשם והמתלוננת נפרדו.

3. על פי הנטען בעובדות האישום הראשון ביום 13.5.13 בשעה 16:00 לערך, לאור ויכוח שהתעורר בין הנאשם למתלוננת, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שמשך את שיערות ראשה והכה את פניה באגרופים.
4. על פי הנטען בעובדות האישום השני ביום 16.7.13 בשעה 21:24 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לדירת המתלוננת בהרצליה, וביקש ממנה לשוב להתגורר יחדיו אך המתלוננת סירבה. הנאשם החל לקלל את המתלוננת ובהמשך איים עליה בכך שאמר לה: **"את מחפשת להשתרמט אבל אני מבטיח לך שאף אחד לא יגע בך ממה שאני יעשה"**. המתלוננת ביקשה מהנאשם לעזוב את דירתה ונעלה את דלת הכניסה. או אז נכנס הנאשם דרך חלון האמבטיה וסירב לצאת למרות בקשתה של המתלוננת. בהיותו בדירה הזיק הנאשם לרכוש בכך שקרע שמלה השייכת למתלוננת, לקח סכין מטבח והחל קורע את בד המיטה בחדר השינה של המתלוננת בעודו צועק **"אני אקרע את המיטות שלא תזדייני עם אף אחד על המיטה"**. בהמשך ניגש הנאשם לחדר השינה של בתה של המתלוננת וקרע את מיטתה.
5. על פי הנטען בעובדות האישום השלישי ביום 30.11.13 התקשר הנאשם אל המתלוננת ואיים עליה באומרו **"כשהילד יגדל יהיה כיף לדקור אותו בתחת, אני אבעט לו בראש ויגלגל אותו לאלף עזאזל, הוא ילד הומו"**.
6. על פי הנטען בעובדות האישום הרביעי ביום 1.12.13 בשעה 12:38 לערך, התקשר הנאשם אל מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת ואיים עליה באומרו **"אני מבטיח לך כשאני רואה אותך את מקבלת דקירה בפנים יא זונה, כדאי לך להיפגש איתי רק במרכז הקשר למה מעכשיו אני ממוטט לך את החיים"**.
7. במענה לכתב האישום כפר הנאשם בעובדות כתב האישום. באשר לאמור באישום השני הוסיף הנאשם וטען כי שהה בדירת המתלוננת על פי הזמנתה, לא הזיק לרכוש לא קילל ולא איים. ביחס לאישומים השלישי והרביעי טען הנאשם כנגד קבילות ההקלטות.

מסכת הראיות

8. התיק נקבע להוכחות ליום 1.6.15. המתלוננת לא התייצבה. הדיון נדחה ליום 5.7.15, ואף למועד זה לא הגיעה המתלוננת לביהמ"ש. הדיון נדחה ליום 6.9.15, אלא שביום 31.8.15 הוגשה ע"י המאשימה בקשה לדחיית מועד הדיון, בטענה כי צו ההבאה, שהוצא כנגד המתלוננת, לא בוצע. מועד ההוכחות נדחה פעם נוספת ליום 1.11.15, אלא שאף למועד זה לא התייצבה המתלוננת בביהמ"ש. בנסיבות אלה, משלא נעתר ביהמ"ש לבקשה לדחייה נוספת של הדיון, הודיע ב"כ המאשימה, לאחר שמיעת עדותה של עדת התביעה ענת סולומון "אלו עדי".

עדויות של דן ארצי

9. ביום 1.6.15 העיד איש המשטרה דן ארצי (להלן: **"ארצי"**), אשר ערך בין היתר עימות בין הנאשם לבין המתלוננת וכן גבה את הודעת הנאשם מיום 4.12.13.
10. בחקירתו הנגדית מסר ארצי כי היה מעורב במספר סכסוכים בין המתלוננת לנאשם. בהתייחס לאישום הראשון 13.5.13 אישר העד כי מדו"ח הפעולה עולה כי לא ניכרו על המתלוננת סימני אלימות. בהמשך, לאחר שהוצגו

לעד תמונות בהן נראה הנאשם שרוט ביום חקירתו, אישר שהמתלוננת אמרה כי תקפה את הנאשם ושרטה אותו בעורף.

11. העד לא זכר האם נחקרה המתלוננת בחשד כי הכתה את הנאשם באמצעות מטאטא.

12. בהשיבו לשאלות ב"כ הנאשם אמר העד כי הגב' ענת סלומון, אשר הוזמנה למסור הודעה במשטרה, לא התייצבה ולכן דאג לכך שיביאו אותה לתחנה.

13. העד אישר כי לאחר שחקר את הנאשם שחרר אותו ואמר "בנוגע לזוג הילדתי ולאי דיוק בפרטים זה נכון מבחינת שני הצדדים. ... והתרשמתי מכך שאם אני מרחיק את שי אני אסתפק בזה לאחר שדיברתי איתו גם טלפונית שהיה איתי בקשר טלפוני וגם מהתרשמתי איתו ואיתה. סמכתי על האינסטינקטים שלי. באחד המקרים כן עצרתי אותו" (עמ' 15, שורה 25 ואילך).

14. במענה לשאלה השיב העד כי לפי דעתו יכול היה הנאשם לטפס לדירתה של המתלוננת, כאמור באישום השני, ולהיכנס מבעד לחלון חדר האמבטיה.

15. עוד אישר העד בחקירתו הנגדית כי היו קשיים בשיתוף הפעולה של המתלוננת עם המשטרה, וכי המתלוננת סירבה להציג ראיות (דוגמת הודעת סמס) בטענה כי אינה מאמינה במשטרה.

עדוּתָה של ענת סולומון

16. ביום 1.11.15 העידה בבית המשפט הגב' ענת סולומון (להלן: "ענת") ומסרה בחקירתה הראשית כי אינה זוכרת את המקרה, לדבריה מטופלת היא בתרופות פסיכיאטריות וסובלת מדיכאון ומהתקפי חרדה. העדה אישרה את חתימתה על עדותה במשטרה, לדבריה "אם נתתי עדות במשטרה כנראה שהיא נכונה" (עמ' 29, שורה 20).

17. על אף העובדה שב"כ המאשימה ניסה לרענן זיכרונה של העדה, הייתה העדה עקבית בדבריה לפיהם אינה זוכרת את האירוע המדובר אשר "נמחק לי מהזיכרון" כדבריה בעמ' 31 ש' 4, על כן, ביקש ב"כ המאשימה להגיש את הודעתה (ת/16) במשטרה מכוח הלכת "מרילי" ע"פ 71/76 מרילי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 813, 820, (להלן: "מרילי").

18. בחקירה נגדית מסרה העדה כי היא מכרה של המתלוננת, אשר התגוררה מאחורי ביתה של העדה, כך שניתן לראות את ביתה של המתלוננת ממרפסת ביתה של העדה.

19. העדה התייחסה לאפשרות כי האירוע בין הנאשם לבין המתלוננת התרחש סמוך לשעה 16:00 ואילו היא, העדה, התקשרה למשטרה רק אחרי השעה 18:00 ואמרה "כנראה כ סירבה להגיש תלונה. כשהיא מסרבת השוטר הולך. אם הוא חזר הביתה והמשיך לריב איתה, הריב שלהם כנראה התחיל בשעה 15:00-16:00 על מנת להפחיד אותו כנראה, אבל הוא ברח. כל זה הניתוח שלי ... היא לא הגישה התלונה השוטר הולך. הוא חזר והריב החמיר" (עמ' 33, שורה 1 ואילך).

20. בהמשך מסרה העדה "אני יודעת מי זה ש ג. אני מכירה את כ הרבה זמן. מכירה אותה מהשכונה. ראיתי אותה גם בהריון ואמרה שהיא חיה עם מישהו. אני יודעת שש ג הוא האבא של הילדה הקטנטונת של כ. אם נתתי את העדות במשטרה והזמנתי את המשטרה, אין מצב שכ לא תגיד לי באותו רגע שהוא בן זוג שלה. אני רואה בהודעה שמסרתי בשורה 22 אין מצב שלא סיפרה לי את כל הסיפור המלא.

כשמסרתי את ההודעה יכול להיות שידעתי יותר פרטים. ש ג הוא יושב מולי אבל אני לא מכירה אותו.
עד רגע זה לא ידעתי שזה הוא" (עמ' 33, שורה 7 ואילך).

21. במהלך עדותה התייחסה העדה לאתר "גוגל מפות" והסבירה כי ניתן לראות את הסמטה בה התגוררה המתלוננת ממרפסת ביתה.

22. העדה אישרה כי השגיחה על בתה התינוקת של המתלוננת כאשר האחרונה הלכה למשטרה וכן כי המתלוננת סיפרה לה מה היה במשטרה. לאחר שעיינה בהודעתה במשטרה אמרה כי לא ראתה את הנאשם מושך בשערה של המתלוננת.

הודעות הנאשם במשטרה

23. ביום 16.5.13 נחקר הנאשם במשטרה, בקשר עם האירוע מושא האישום הראשון. בהודעתו (ת/22) הכחיש הנאשם שקילל וירק על בנה של המתלוננת לטענתו המתלוננת לא אפשרה לו להחזיק את בתם התינוקת, כשנשאל מדוע השיב "אני לא יודע זה פרנציפים שלה, ככה היא מתנהגת, אני 9 חודש ספגתי את ההתנהגות שלה אמרתי לעצמי אולי זה מההריון, (הנחקר בוכה...מראה לי חבורות בשריר יד שמאל שריטות, חבורות כחולות סגולות בשריר מתחת לכתף יד שמאל, שריטות באזור צידי העיניים) ס'תכלי איזה מכות קיבלתי, ראית כאלה דברים, 9 חודש ספגתי מכות כל תקופת ההריון, זה (החבורות) אני לא מראה לאף אחד (ה:ח: החשוד מראה שריטות בצוואר, שריטות אדומות)" (ת/22 שורות 12-16).

24. הנאשם אישר כי לקח כסף מהארנק של המתלוננת, לטענתו ₪600 מתוך ₪800 שנתן למתלוננת קודם לכן על מנת שיהיה לה, וכן אישר כי היה לו בארנק כסף נוסף מהעבודה שהתכוון לתת למתלוננת אבל בסופו של דבר לא נתן.

25. לשאלה האם ירק על בנה של המתלוננת השיב בשלילה ואמר כי רק רצה לבלות עם בתו, לטענתו המתלוננת היא זו שהכתה אותו כשלקח את הכסף (₪600) מהארנק, כאשר הוא מצדו לא הכה אותה "אמרתי לה אני לא מחזיר אני לא אסתבך בגללך" (ת/22, שורה 28). לבסוף ירד למטה יחד עם בנה של המתלוננת, כאשר הנאשם ללא חולצה נועל "כפכפים" ולובש מכנסיים קצרים. לטענת הנאשם הראה לבנה של המתלוננת את הסימנים על גופו. בהמשך נסע הוא ברכבו ביחד עם המתלוננת לפרוט שיק ברמת השרון, כשחזרו אפשרה המתלוננת לנאשם להחזיק את הילדה או אז התפתח ויכוח נוסף, לדבריו "היא נתנה לי להחזיק את הילדה ואמרתי לה תגידי את לא מתביישת בשביל הריב את מוציאה אותי מהבית ואז אמרה אני לא רוצה ממך כסף הוציאה לי את הכסף מהכיס בזמן שהילדה אצלי ביד, זרקה את הכסף לרצפה ואמרה לי עכשיו תאסוף את זה, אמרה לי תביא את הילדה עכשיו והיא שרטה הידיים שלי..." (ת/22 שורות 44-46) ובהמשך "הארנק והמפתח של הבית היה בלמטה של העגלה אז לקחתי אותו מהעגלה את הארנק כדי לקחת את המפתח של הבית כדי לקחת חולצה, שלקחתי את הארנק היא חשבה שאני אקח לה את הכסף שהיא החביאה ואז היא התחילה לרוץ עם העגלה לכיוון הכביש שאני לא יעלה לבית אז היא זרקה את הארנק לרצפה ואז היא ראתה שתי בחורות ברחוב פנתה אליהם ואמרה להם שיזמינו משטרה ואז השכנה צעקה אליה כ מהחלון ראיתי שזה טרופ השכנה אמרה לי חכה חכה אם אתה גבר, חשבתי שהיא רצתה להביא לי משטרה אבל כ אמרה לי שהיא התכוונה שהשכנה תביא את הבנים שלה שירביצו לי" (ת/22 שורות 48-54). הנאשם טען כי אילו היה מכה את המתלוננת היו ניכרים עליה סימנים. עוד טען כי השכנה לא יכולה הייתה לראות דבר, שכן בטרם רצה המתלוננת לכביש, היו השניים "מתחת לבניין".

26. ביום 7.8.13 נחקר הנאשם במשטרה (ת21). בהתייחס לאישום השני אמר הנאשם כי הבין מהמתלוננת שזו חזרה בה מהתלונה. בהמשך סיפר כי ביום האירוע נכנס לדירה לאחר שהמתלוננת אישרה לו להיכנס ולאחר שהתפתח ויכוח בין השניים ביקשה ממנו המתלוננת שילך, לדבריו בש' 10 ואילך "אמרתי לה שאני לא אליך כי הבית גם משלי. כ דרשה לעזוב את הבית, נמאס לי ממנה ואז לקחתי את הדברים ונסעתי לראשון לציון לבית של הורים ועד היום אני מתגורר שם. לא איימתי על כ בשום צורה. לא אחזתי שום סכין ולא גרמתי שום נזק לרכושה. זה משהיה" (שגיאות הכתיב במקור ת.ש.ק.).

27. הנאשם הכחיש כי תקף את בנה של המתלוננת מנישואיה הקודמים וטען כי ביום 16.7.13 התגורר עדיין בדירתם המשותפת וחזר אחרי יום עבודה כרגיל.

28. לשאלת החוקר האם נכנס הנאשם דרך החלון השיב "היא גרה בקומה שלישית ולא ניתן להיכנס דרך החלון. לא נכנסתי דרך החלון" (ת21, שורה 48). הנאשם הכחיש כי קרע את בגדיה של המתלוננת ואת רכושה, אישר כי אכן יש קרע במיטה, ואמר כי המתלוננת ביקשה ממנו 500 ₪ לתיקון הקרע. (ת21, שורות 67-68). הנאשם הכחיש כי ירק על המתלוננת. לשאלת החוקר מדוע זימנה המתלוננת את המשטרה ביום האירוע השיב "כי לא רציתי לעזוב באותו רגע. היא אמרה לי תילך מפה, עניתי לה שאין לי לאן ללכת וזה גם בית שלי. היא אמרה לי כמה פעמים. בסופו של דבר נמאס לי ממנה מקטנונית הזו ואמרתי שאני הולך והלכתי" (ת21 שורות 74-75) (שגיאות הכתיב במקור ת.ש.ק.).

29. ביום 4.12.13 נחקר הנאשם במשטרה, הודעתו הוגשה וסומנה ת/6. החוקר השמיע לנאשם הקלטה שמסרה המתלוננת. הנאשם שמר על זכות השתיקה.

30. בהודעה שמסר הנאשם ביום 2.12.13 נחקר הוא בגין עבירה מיום 1.12.13 אישום רביעי (ת23). הנאשם סיפר כי התגורר עם המתלוננת, אך עזב את הבית. לדבריו "היא משחקת לי ברגשות והיא עושה בכוונה, ובכוונה היא מקליטה אותי מתפרץ היא נותנת מקדמה ואז מקליטה והיא יודעת שאתפרץ וזהו. אתמול בשיחה המדוברת לא זוכר מי התקשר דיברנו על זה שאני רוצה לבוא לראות הילדה ונעשה הסכם על הסדר כספי וראיה היא דיברה איתי שיש לה מישוהו כבר חצי שנה ויש לה סטוץ אתו ומזדיינת אתו ופתאום עברה לשיחה אחרת, אחרי זה אני התקשרתי אליה וניתקה שוב פעם בטענה שאין לה כוח לדבר והייתה עוד פעם בממתניה, ואז אמרה לי אני עם משה ואז אמרתי לה מעצבים אני אהרוג אני לא אפילו אם אמרתי את זה מעצבים לא מידע מה יצא, ואז ניתקתי ושלחתי לה הודעות אני אלך איתך כחוק" (ת23, שורה 13 ואילך). כשנשאל הנאשם האם אמר למתלוננת כי ידקור אותה בפנים השיב "אולי יצא מעצבים, כל זה היה תכנון שלה לפגוע בי ולהציק שאני אגיב בהתפרצות מילולית" (ת23, שורה 28). בתגובה לשאלה האם אמר למתלוננת כי "ימוטט לה את החיים" השיב הנאשם ואמר כי "ממוטט את החיים הכוונה לביטוח לאומי על זה שגנבה לאמא שלי את המספר ויזה, וכל מיני דברים שאני יכול ללכת כחוק, יש את זה בהודעות קראתי לה שרמוטה כי היא אומרת אני אזדיין אקליט ואשלח וכל יום אזדיין עם מישוהו ואהיה זונה גדולה ואני לא רואה ממטר וזה מה אני רוצה להיות, אז קראתי לה שרמוטה" (ת23, שורה 34 ואילך). בהמשך אמר "כל אדם יש לו פליטות פה בחיים" (ת23, שורה 39).

דו"ח פעולה מיום 13.5.13 - ת13

31. מדו"ח הפעולה, אשר הוגש בהסכמה עולה כי ביום 13.5.13 בשעה 18:35 הגיעה למוקד המשטרה קריאה מאת "ענת". דברי המודיעה למוקד לא נרשמו בדו"ח. מהמסמך עולה כי כאשר הגיעה רס"ל ליאת ברוך לרחוב

רביבים 15 בהרצליה פגשה את המתלוננת שמסרה כי הנאשם ניגש אליה ברחוב והחל להכות אותה, כשדברי המתלוננת ברח הנאשם תוך שהוא לוקח 3,000 ₪ מארנקו של המתלוננת. עוד נרשם בדו"ח כי המתלוננת ביקשה משכנה בשם ענת לשמור על תינוקה, והתלוותה לתחנת המשטרה.

דו"ח פעולה מיום 13.5.13 - ת/15

32. מדו"ח פעולה נוסף מאותו יום, מהשעה 16:12 עולה כי רס"ל חרב חליד הגיע לאחר שהייתה פנייה למוקד לפיה לדברי המודיעה "יש לה בעיות עם בן זוגה נשמעים צעקות ומריבה לא עונה". עוד עולה מהדו"ח כי המתלוננת אמרה לאיש המשטרה שהגיע למקום כי הנאשם הגיע לביתה, ירק על בנה הבכור, דחף את ראשה על הארון, גנב לה כסף ועזב.

תקליטור המתעד שיחות למוקד 100 של המשטרה

33. הוגש תקליטור המתעד, כפי הנראה, את פניותיה של המתלוננת למשטרה. מהתקליטור עולה כי בוצעו שלוש שיחות. במהלך השיחה הראשונה נשמע ברקע ויכוח, אשר נסוב על כסף, בין מי שהתקשרה למשטרה לבין אדם אחר. האדם הנוסף שואל "למה מה עשיתי לך?". יש לציין כי המתקשרת נשמעת רגועה, קולה מתגבר במהלך הויכוח המתפתח בשאלת הכסף. בשיחה השניה דומה שנשמעת הדוברת שהתקשרה בפעם הראשונה, ואומרת שבחור תקף אותה ואת הילד שלה וכן גנב את כספה. בשיחה השלישית מבקשת המתקשרת לדעת מתי תגיע הניידת ואמרה כי בן זוגה רודף אחריה כשהוא ברכב.

סיכומי הצדדים בתמצית

34. ב"כ המאשימה עתר להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. לדבריו, ניתן להתבסס על חומר החקירה והעדויות שנשמעו בפני בית המשפט. לטענתו ענת מספקת עדות אובייקטיבית לאישום הראשון וכן דוחות הפעולה וחקירות הנאשם מהווים חיזוק. ניתן לבסס הרשעה באישום השני גם מחקירותיו של הנאשם ומדוח הפעולה. לגבי האישום שלישי והאישום רביעי, טען ב"כ המאשימה כי המדובר בנאשם ש"ניצל" מהשמעת הדיסק במסגרת חקירתו הנגדית בבית המשפט אך לא ניצל במסגרת חקירתו במשטרה.

35. ב"כ הנאשם סיכם וטען כי אין בפני בית המשפט עדות של עד שהעיד והפליל את הנאשם, כל שיש היום זו העדה ענת אשר מראש הודיעה כי אינה זוכרת את האירוע כלל וגם בחקירה ראשית עמדה על כך שאינה זוכרת דבר מהאירוע. ב"כ הנאשם סבר כי הגשת אמרתה במשטרה של ענת יחד עם בקשת ב"כ המאשימה לאמץ אותה מכוח שילוב כלל הקפאת הזכירה יחד עם הילכת מרילי הינה שגויה. הזכות בחקירה נגדית זו זכות דיונית מהמעלה הראשונה שהוכרה כמכשיר יעיל ביותר לגילוי האמת ונועדה לבחון את מהימנות העד ורק היא מאפשרת לבית המשפט גיבוש התמונה העובדתית השלמה. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה.

דין והכרעה

36. לאחר ששמעתי את העדים ואת הצדדים ועיינתי בראיות שהוגשו לבית המשפט, החלטתי לזכות את הנאשם.

37. כאמור לא נשמעה עדותה של המתלוננת בביהמ"ש ואף הנאשם בחר שלא העיד.

האישום הראשון

38.ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם באישום הראשון על סמך עדותה של ענת, עדת ראיה אשר הודעתה במשטרה הוגשה, היות ולא זכרה את פרטי האירוע. ב"כ המאשימה ביקש לקבל את העדות בהתאם להלכת "מרילי" (אימוץ האמור בהודעה ללא צורך בחיזוק), אך הוסיף שאם יבחר ביהמ"ש לקבל את ההודעה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות, הרי שניתן למצוא לדברים חיזוק בדו"ח הפעולה של השוטרים אשר הגיע לזירה וראה את מצבה הנפשי והסוער של המתלוננת וכן את העובדה שענת התקשרה למוקד והודיעה כי גבר מכה אשה ברחוב. עוד ציין ב"כ המאשימה כי בדוחות הפעולה מצויים אמרות קורבן אלימות בסמוך לאירוע.

39.לדברי ב"כ הנאשם, אף אם יקבל ביהמ"ש את האמור בהודעתה במשטרה של ענת, בניגוד לעמדתו, הרי עדיין אין מקום להרשיע את הנאשם, שכן מחומר הראיות עולה כי הודעתה של העדה מתייחסת לאירוע שקרה בשעה 18:30, ואילו כתב האישום מייחס לנאשם אירוע מהשעה

16:00.

עדותה של ענת

40.כאמור הודיעה העדה בפתח עדותה כי אינה זוכרת את המקרה, אם כי אמרה, בעמ' 29 ש' 20 ואילך "אם נתתי עדות במשטרה כנראה שהיא נכונה" ובהמשך בש' 25 "אם הייתי בתחנת המשטרה והגשתי עדות אז היא נכונה, בטח לא הגעתי על דעת עצמי לתחנה ובטח לא שיקרתי שם". עוד אמרה העדה כי אינה מכירה כלל את הנאשם. העדה נחקרה ארוכות ע"י ב"כ הנאשם.

41.אין מחלוקת כי בעת שהיו המתלוננת והנאשם מחוץ לבית, הבחינה בהם העדה ממרפסת ביתה, וכי המתלוננת ביקשה ממנה להזעיק את המשטרה. הנאשם עצמו מספר על כך במהלך העימות ת/2 (שורה 70).

42.מעדותה של העדה עלתה בבירור האפשרות כי ביום המקרה סיפרה לה המתלוננת את גרסתה באשר לאירוע שקרה ברחוב. ניתן היה ללמוד הן מעדותה של העדה בבית המשפט והן מהודעתה במשטרה כי המתלוננת סיפרה לה את פרטי האירוע, נתון אשר לא מן הנמנע עלול היה לזהם את עדותה, בפרט בנסיבות בהן מסרה הודעתה מספר חודשים לאחר המקרה.

43.בין היתר אמרה העדה, בעמ' 33 ש' 1 ואילך "כנראה כ סירבה להגיש תלונה. כשהיא מסרבת השוטרים הולך. אם הוא חזר הביתה והמשיך לריב איתה, הריב שלהם כנראה התחיל בשעה 15:00-16:00 על מנת להפחיד אותו כנראה, אבל הוא ברח. כל זה הניתוח שלי כי אני יודעת שזה המצב. היא לא הגישה תלונה השוטרים הולך, הוא חזר והריב החמיר". ובהמשך בש' 10 ואילך "אני רואה בהודעה שמסרתי בשורה 22 אין מצב שלא סיפרה לי את כל הסיפור המלא". כשנשאלה העדה האם סיפרה לה המתלוננת מה היה במשטרה השיבה בעמ' 34 ש' 13 "בטוח שהיא סיפרה לי".

44.ב"כ המאשימה ביקש, כאמור, לראות בהודעתה של העדה במשטרה, כחלק מעדותה בביהמ"ש. בפסקה ד' לפסק דינו בעניין מרילי קבע כב' השופט (כתוארו אז) שמגר כי "לא היה מדובר כאן על עדות שמיעה המוגשת בכתובים ותו לאו. שילוב נוסחם של דברים כתובים, שאומתו על-ידי העד, לתוך עדותו המושמעת בפני בית-המשפט, כאשר זכות החקירה הנגדית על-ידי המערערים נשמרת ומקויימת

במלואה, תוצאתה מעין מטמורפוזתה במעמדה של ההודעה, מבחינה ראייתית, מכוחה הופך תכנה לקביל לעצם הענין.

סיכומה של נקודה זו, בית-המשפט שמע את העד ויכול היה להתרשם ממנו ובין היתר גם מאמינות דבריו לגבי תוכן הודעתו האמורה במשטרה, ורשאי היה על-כן להחליט, בנסיבות הענין, כי ניתן לבכר את תכנה של ההודעה ת/19 שאומצה על-ידי העד והפכה לחלק מעדותו בבית-המשפט, על חלק אחר מדבריו, שהושמעו בבית-המשפט ולהשתית על כך ממצאיו."

45. בע"פ 9141/10 אברהם סטואר נ' מדינת ישראל קבע כב' השופט רובינשטיין בפסקה נ"ט לפסק דינו כי "למען הסר ספק מצאתי להבהיר, כי הלכת מרילי מקומה שמור בפסיקה רבה גם לאחר חקיקת סעיף 10א לפקודת הראיות, ובין השאר נפסק, כי ההבחנה באשר לדרישה הראייתית - מוצדקת עניינית:

"הלכה זו ממשיכה לחול גם לאחר שנחקק סעיף 10א לפקודת הראיות (ע"פ 603/84 גוילי נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4), 469; ע"פ 363/85 אפסקר נ' מדינת ישראל(לא פורסם) [פורסם בנבו]; ע"פ 355/88 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 221, 242); אכן, אבחנה זו, לענין הצורך בחיזוק, בין מצב דברים שבו מאשר העד את אמרתו בבית המשפט, לבין מצב שבו עומדת בפני בית המשפט האמרה לבדה, מכוח סעיף 10א(א), מוצדקת מבחינה עניינית, שכן משאישר העד את האמור באמרה בעת עדותו בבית המשפט, יכול בית המשפט להתרשם ממנהימנות האישור באופן בלתי אמצעי, גם אם העד אינו חוזר בפניו על האמור באמרה לפרטיה. ייתכנו, אמנם, מקרים בהם יסבור בית המשפט כי יכולתו המוגבלת להתרשם מנכונות האמרה וממהימנות העד, שאישר אותה באופן כללי בלבד, מצריכה חיזוק לאמרה, אך להבדיל מאמרה המוגשת על פי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, מבלי שאומצה על ידי העד, אין מדובר בדרישה שבחובה" (פרשת גלאל, פסקה 5 לחוות דעתה של השופטת חיות)."

בענייננו - העדה לא אישרה בפני את האמור בהודעתה, אלא חזרה ואמרה כי אינה זוכרת כלל את המקרה, כך שלא מצאתי אפשרות לאמץ את הודעתה בהתאם להלכת מרילי.

46. לאחר ששמעתי את העדה, בנסיבות בהן מסרה את הודעתה כשלושה חודשים לאחר המקרה, ולאור דבריה כאמור לעיל, נותר ספק בלבי אם אכן מסרה את הודעתה על סמך ידיעתה האישית, או על סמך דברים אותם שמעה מהמתלוננת. אכן מדו"ח הפעולה, ת/13, עולה כי בעת שהתקשרה העדה למשטרה דיווחה כי גבר מכה אשה ברחוב, עם זאת נותר בלבי ספק האם יכולה הייתה העדה לראות את כל ההתרחשות מהמרפסת, או שמא רק שמעה את המתלוננת מבקשת ממנה שתתקשר למשטרה.

47. אף לו הוגשה הודעתה של העדה במשטרה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות, הרי שעדיין נותר ספק בלבי בשאלת אשמתו של הנאשם במיוחס לו באישום הראשון, הן מהטעמים האמורים לעיל, והן בשל חוסר ההתאמה בין התיאור העובדתי באישום הראשון לבין דבריה של העדה כפי שיפורט להלן.

48. מהמסמכים שהוגשו ת/15 ות/13 עולה כי ביום 13.5.13, המועד הנזכר באישום הראשון, התקבלו שתי קריאות למוקד המשטרה, בעניינה של המתלוננת. האחת סמוך לשעה 16:00, כשהמודיעה, על פי הכתוב בדו"ח, היא המתלוננת ואילו השנייה סמוך לשעה 18:30, כשהמודיעה היא העדה ענת. הדו"ח משעה 16:00 מתייחס לאירוע שהתרחש, על פי הטענה, בביתה של המתלוננת, בעוד האירוע בשעה 18:30 התרחש מחוץ לבית. עיון בכתב האישום מגלה קושי להבין האם מתייחס האישום הראשון לאירוע שקרה בתוך הבית או מחוצה לו. מחד -

נטען באישום כי המקרה אירע בשעה 16:00, שאז, על פי דו"ח הפעולה קרה מקרה בתוך הבית. בעובדות האישום הראשון לא נאמר, ולו במילה, שהמקרה המתואר התרחש ברחוב, מאידך - תיאור האירוע אינו מתיישב עם התיאור בדו"ח הפעולה מהשעה 16:00.

האירוע המתואר באישום הראשון לפיו **"לאור ויכוח בין הנאשם למתלוננת ביחס לילדה של המתלוננת מהנישואים הקודמים, תקף הנאשם את המתלוננת, שלא כדין וללא הסכמתה, בכך שמשך בשערות ראשה והכה בפניה באגרופים"** מתיישב עם התיאור שניתן לאירוע שקרה על פי הטענה מחוץ לבית, אלא שבכתב האישום לא נזכר כלל כי האירוע התרחש ברחוב.

בהודעתה במשטרה, ת/16 מסרה העדה בש' 42 כי לא ראתה את הנאשם רודף או רץ אחרי המתלוננת וכן כי לא ראתה אותו מושך בשערה של המתלוננת, אלא מכה אותה בסטירות על פניה, כל זאת בניגוד לאמור באישום הראשון.

השיחות למוקד 100

49.תקליטור המתעד, על פי הטענה, את שיחותיה של המתלוננת למוקד, הוגש לתיק ביהמ"ש, ברם בהעדר כל עדות המזהה את הדוברים, הרי שלא ניתן לראות בשיחות אמרה של קרבן אלימות, או כל ראייה אחרת. מעבר לכך, תוכן השיחה הראשונה מעלה ספק אם אכן התקשרה הדוברת למשטרה בגין אלימות, או אך ורק משום שהאדם הנוסף ביקש לקחת את כספה. הויכוח בין השניים נשמע מתלהט בעיצומה של השיחה, כך שכאמור, ספק אם קדמה לשיחה אלימות.

האישום השני

50.האישום השני מייחס לנאשם שלוש עבירות- הסגת גבול, היזק לרכוש במזיד ואיומים. היות והמתלוננת לא העידה, הרי שהאמור באישום השני לא הוכח. הנאשם הכחיש בחקירתו מיום 7.8.13 את העבירות (ת/21) וטען כי כשחזר מהעבודה התפתח בינו לבין המתלוננת ויכוח וכי המתלוננת ביקשה ממנו לעזוב את הדירה. כשנשאל על ידי החוקר איך נכנס לדירה השיב כי לא עשה כן וכי אין אפשרות להיכנס לדירה מבעד לחלון הקומה השלישית.

51.בעימות שבוצע ביום 7.8.13 בין הנאשם לבין המתלוננת (ת/3) אישר הנאשם כי לא היה ברשותו מפתח לדירתה של המתלוננת ברחוב בן גוריון 18 בהרצליה. בהתייחס לטענה לפיה עזב ביום 16.7.13 וחזר מבעד לחלון, אמר הנאשם כי באותו יום חזר מהעבודה, המתלוננת ביקשה ממנו לעזוב ולאחר שאסף את חפציו ועזב הזמינה המתלוננת את המשטרה. לטענתה של המתלוננת לפיה נכנס מבעד לחלון השיב הנאשם ואמר **"פעם אחת נכנסתי שנפלה לי קופסאת סגריות ולא שרבתי איתך"** (ת/3, שורה 55).

אמנם אישר הנאשם כאמור כי נכנס לדירתה של המתלוננת מהחלון, אך זאת בהזדמנות אחרת ולא במועד הנקוב באישום השני.

52.לעניין עבירת ההיזק לרכוש במזיד- במהלך העימות כפר הנאשם בטענה לפיה קרע את המיטה באמצעות סכין. ב"כ המאשימה הגיש לוח תצלומים (ת/19) בהן נראה בד המיטה קרוע אך התביעה לא הרימה את נטל ההוכחה באשר לזהות מבצע המעשה, אשר על כן גם בהקשר זה בנסיבות בהן המתלוננת לא העידה, יש לזכות את הנאשם.

53. לענין עבירת האיומים- הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי המתלוננת היא זו שקיללה אותו.

האישומים השלישי והרביעי

54. שני האישומים מייחסים לנאשם עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין הקובע כדלקמן:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

55. עובדות האישום השלישי לא הוכחו כלל.

56. ביום 4.12.13 נחקר הנאשם (ת/6) ושמר על זכות השתיקה. הנאשם לא הודה במיוחס לו באישום ואף המתלוננת לא הגיעה להעיד. אכן עפ"י הטענה נשמעים האיומים בהקלטה, אשר נמסרה למשטרה ע"י המתלוננת, אולם התקליטור לא הוגש, ואף לו היה מוגש, הרי שבהעדר עדות מתאימה, אין בפני ביהמ"ש זיהוי קולות הדוברים בקלטת.

57. בכל הנוגע לאישום הרביעי, על פיו התקשר הנאשם למתלוננת ואמר לה **"אני מבטיח לך כשאני רואה אותך את מקבלת דקירה בפנים יא זונה, כדאי לך להיפגש איתי רק במרכז הקשר למה מעכשיו אני ממוטט לך את החיים"** - ביום 2.12.13 נחקר הנאשם במשטרה בגין אישום זה (ת/23) ומסר כי עזב את הבית נוכח חילוקי דעות עם המתלוננת. הנאשם התייחס לדברים המיוחסים לו והסביר כי המתלוננת נהגה להתגרות בו ולקנטר אותו עד כדי שהיה מתפרץ. לשאלת החוקר האם אמר למתלוננת שידקור אותה בפנים השיב **"אולי יצא מעצבים, כל זה היה תכנון שלה לפגוע בי ולהציק שאני אגיב בהתפרצות מילולית, יום לפני היא דיברה איתי יפה היתה אמורה לבוא לקחת את האוטו שיהיה לה בחג שתוכל לטייל ותוכל להביא לי את הילדה שלא אצטרך לנסוע להרצליה להיות אצלה בבית"** (ת/23, שורות 28-30). לטענת הנאשם המתלוננת כל הזמן הקליטה אותו (שגיאות הכתיב במקור ת.ש.ק.).

לגבי האמירה 'אני ממוטט לך את החיים' הסביר **"ממוטט את החיים הכוונה לביטוח לאומי על זה שגנבה לאמא שלי את המספר ויזה, וכל מיני דברים שאני יכול ללכת כחוק..."** (ת/23, שורה 34 ואילך).

58. מהאמור עולה כי אף אם לא כפר הנאשם בהודעתו במשטרה באפשרות לפיה השמיע דברי איום כלפי המתלוננת, הרי שהכחיש כי התכוון להפחידה או להקניטה באמרו **"כל בן אדם יש לו פליטות פה בחיים, היא לא מספרת את הכל וניתקה וחיממה אותי בשביל שאני אגיב לה בצורה שתוכל להקליט"**. (ש' 39 ואילך). מכאן שאף אישום זה לא הוכח.

שתיקתו של הנאשם

59. הנאשם בחר שלא להעיד. סעיף 162 (א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע כי: **"הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע, אך לא תשמש סיוע לצורך סעיף 11 לחוק לתיקון הראיות (הגנת ילדים), תשט"ו-1955 או לצורך סעיף 20(ד) לחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות"**. במצב דברים בו לא הובאו די ראיות לביסוס האישומים, הרי שלא ניתן היה לראות בשתיקתו של הנאשם חיזוק ל"אין".

סוף דבר

60. אשר על-כן, אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"ח טבת תשע"ו, 30/12/2015 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. ככל שהופקד כסף במסגרת צווי הבאה או כערבות לשחרור יוחזרו הכספים למפקידים.

2. ניתן בזאת צו כללי למוצגים לשיקול דעתו של קצין התחנה. מוצגים שנתפסו ברשותה של המתלוננת יוחזרו לה.

ניתנה והודעה היום י"ח טבת תשע"ו, 30/12/2015 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן , שופטת